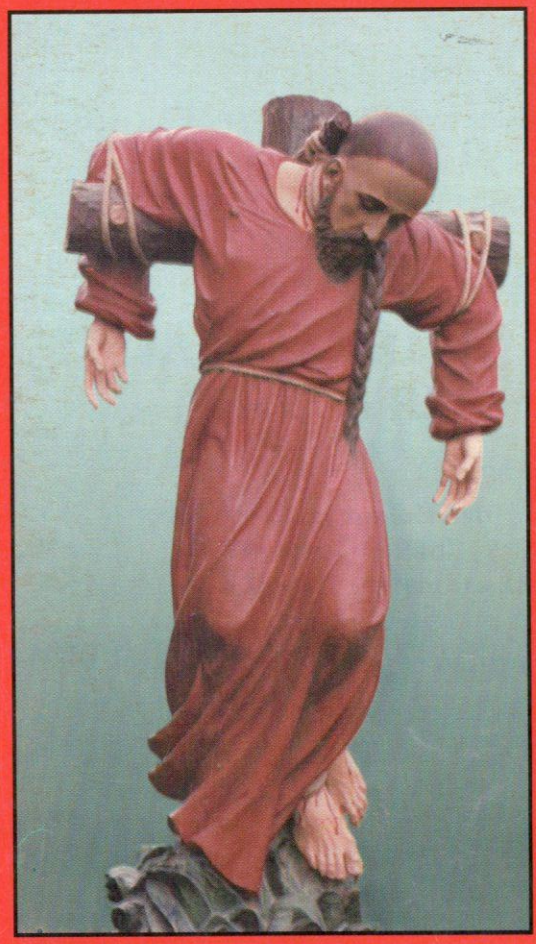

JÁN GABRIEL PERBOYRE

Ján Gabriel PERBOYRE
seminarista

Roky mladosti

Náš hrdina sa narodil na sviatok Zjavenia Pána 6. januára 1802 v malej osade Puech, pri obci a farnosti Montgesty, vzdialenej 25 km západne od mesta Cahors (južné Francúzsko). Bolo to v dobe, keď podpísaním Konkordátu znovu nastal pokoj a náboženská sloboda vo Francúzsku. Ján Gabriel bol pokrstený na druhý deň po narodení a dostal meno podľa najstaršieho otcovho brata, ktorý býval neďaleko starého zámku Villary vypínajúcom sa ako stráž celého údolia blízko mestečka Catus. Tu sa narodil aj otec Jána Gabriela, Peter Perboyre, ako aj jeho strýc Jakub, kňaz-lazarista, ktorý bol počas Veľkej francúzskej revolúcie jej zatvrdlivým odporcom a neskôr zakladateľom maléh seminára v Montaubane.

V roku 1799 si Peter Perboyre vzal za manželku Máriu Rigalovú a prišiel bývať k nej do Puech. Mali osem detí, z ktorých šesť sa zasvätilo Pánovi. Traja chlapci boli kňazmi v Misijnej spoločnosti sv. Vincenta de Paul, dve dcéry sa stali Dcérami kresťanskej lásky a tretia, práve keď sa rozhodla pre vstup do karmelského kláštora, zomrela. Najstaršia dcéra sa vydala a najmladší syn sa oženil. Meno Perboyre sa však nezachovalo v tejto vetve v Puech, lebo mali len samé dcéry.

Ján Gabriel, ako druhý z ôsmich detí, vychovávaný v dobrej kresťanskej rodine, veľmi zavčasu prejavoval náklonnosť pre Božie veci. Prvé modlitby sa učil od svojej zbožnej matky.

Vždy si vážil rodičov a prejavoval príkladnú učenlivosť vo všetkom, takže ho musel mať každý rád. V dome konal drobné služby, už ako šesťročný chlapec pásol ovce. Otec počítal, že Ján Gabriel ako najstarší syn bude raz jeho nástupcom, a preto treba, aby sa od detstva priúčal všetkým prácam v hospodárstve, ktoré malo asi 30 hektárov zeme: pasienky pre ovce, vinice, sady, polia, lesy.

V rodine Perboyrovcov, tak ako všade v tomto kraji, sa hovorilo jazykom zvaným „quercynol", ktorý je jedným zo západofrancúzskych nárečí. Používa sa tam dodnes. Ján Gabriel ako osemročný začal chodiť do školy v Montgesty, ale iba v zimnom období, pretože bol potrebný doma v hospodárstve. Chlapec ihneď prejavil veľkú schopnosť učiť sa. Čoskoro dokonale ovládal spisovnú francúzštinu ako aj ostatné predmety, čo dosvedčujú aj listy, ktoré potom písaval. Súčasne chodil na hodiny katechizmu, kde tiež dosiahol mimoriadny úspech. Farár z Montgesty mu dovolil prvé sväté prijímanie ako 11-ročnému, teda o 1 rok skôr ako zvyčajne chodili ostatní žiaci.

Doma rád opakoval svojim bratom a sestrám to, čo sa naučil na katechizme alebo v škole. Neraz im rozpovedal aj celú nedeľnú kázeň, takže otec žartovne povedal: „Keď vieš tak pekne kázať, musíš ísť za kňaza". Náš dobrý sedliak hovoril to iba ako žartom, lebo si bol istý, že tento jeho syn raz prevezme po ňom voly a pluh.

Po večeroch Ján Gabriel čítaval rodine Sväté písmo alebo životopisy svätých, ktoré mávali

v sedliackych domoch. Niekedy zašiel tiež neďaleko k dobrej tete Rigalovej, ktorá ho vždy s radosťou vítala a často pozývala. Všetci z obce Montgesty mali radosť z mimoriadne nadaného, dobrého dieťaťa a niekedy si za ním pošuškávali: „Hľa, malý svätý!"

Štúdiá

Strýko Jakub bol od roku 1808 v Montaubane, ktoré patrilo do diecézy Cahors. So svojím oltárnym spolubratom P. Gratacapom kúpili za svoje peniaze starý karmelitánsky kláštor a založili tam akýsi malý seminár pre výchovu mladých, ktorí sa pripravujú na kňazské povolanie. Tento ústav neskôr mal pokračovanie v kolégiu Saint-Theodard.

V roku 1817 otec Peter Perboyre so súhlasom svojej manželky sa rozhodol dať študovať svojho druhého syna Ľudovíta, ktorý mal práve 10 rokov. Poslal ho do Montaubanu k strýkovi Jakubovi. Dieťa, ktoré nikdy nebolo preč z domova, zrazu, keď sa ocitlo medzi neznámymi tvárami, nezniesol takú zmenu odlúčenia a museli ho vziať domov.

Bolo to na jar roku 1817. Vtedy otec so súhlasom svojho brata Jakuba rozhodol, že ho dajú späť do Montaubanu, ale spolu so starším synom Jánom Gabrielom, ktorý práve dosiahol 15 rokov. Tento tam mal ostať len jeden-dva me-

siace, pokiaľ si mladší brat zvykne na novú situáciu.

Ján Gabriel v malom seminári nestrácal čas, zdokonaľoval sa vo francúzštine a rozširoval si všeobecné vzdelanie. To sa dá posúdiť aj z jeho prvého listu, ktorý napísal domov 9. mája 1817: „Dnes píšem list po prvýkrát... Je správne, drahý môj otecko, aby ste tiež poznali môj pokrok v učení..."

Intelektuálne schopnosti a zbožnosť dočasného žiaka udivovali strýka aj iných profesorov. Ale koncom mája keď doma práca horela, Peter Perboyre si prišiel pre svojho staršieho syna. Profesori však jednohlasne žiadali, aby ho nechal ešte nejaký čas, keďže chlapec je nadaný a prejavuje známky pravého kňazského povolania.

Otec uznal ich dôvody a vrátil sa domov sám. Neskôr sa spolu so svojou manželkou rozhodli obetovať i tohto syna, ktorému chceli zveriť hospodárstvo. Konečné rozhodnutie padlo na konci júna.

Odvtedy Ján Gabriel, ktorý začal študovať oneskorene ako 15-ročný, robil obrovské pokroky. V januári 1818 strýc Jakub napísal do Puech: „Po štyroch mesiacoch latiny váš starší syn bol prijatý do piatej triedy, kde je stále prvým žiakom... Preradíme ho teda do vyššej triedy, kde bude o 2 mesiace iste zase najlepším. Bola by to veľká škoda, keby tento výnimočný chlapec bol odsúdený hrabať sa v zemi."

Ján Gabriel ostáva však vždy a všade verný svojim koreňom a neprestáva sa zaujímať o svoju rodinu a každodenné lopotenie v otcovskom dome.

V roku 1817 keď sa v Montaubane konali misie pre študentov P. Jakuba a P. Gratacapa, bol Ján Gabriel po jednej kázni veľmi dojatý a rozhodne prehlásil: „Chcem sa stať misionárom." Možno to bolo iba chvíľkové vzplanutie, ale táto myšlienka potom už zrela v jeho srdci. Koncom roku 1818 požiadal o vstup do Misijnej spoločnosti, kam bol aj prijatý 27. decembra 1818. Hneď ho dali spolu s jedným študentom na 2 roky do noviciátu v Montaubane, ktorý pevnou rukou duchovne viedol P. Maisonneuve - lazarista .

Počas týchto dvoch rokov Ján Gabriel ukončil aj stredoškolské štúdium a prešiel na filozofiu. Pritom ešte učil najmladších, ale nie na úkor meditácie, duchovného čítania a modlitby. Skutočne sa stal príkladom čností. Po jeho odchode z Montaubanu spomínali na neho ako na svätca. Roku 1844 krátko po jeho smrti dali tam zhotoviť i pamätnú tabuľu pripomínajúcu žiaka - mučeníka. Veď to bolo práve v Montaubane, kde sa prehĺbilo jeho misionárske povolanie, a to hlavne od chvíle, keď sa po všetkých domoch Misijnej spoločnosti rozniesla správa o hrdinskej smrti P. Cleta, lazaristu, ktorý bol vo februári 1820 po dlhom misijnom pôsobení v Číne umučený.

28. decembra 1820 Ján Gabriel zložil sľuby v Misijnej spoločnosti. Potom ako devätnásťročný nastúpil v Paríži teologické štúdium. Keďže školský rok už začal, nechcel strácať čas návštevou doma, ale odcestoval priamo do Paríža. Vtedy poznamenal: „Aby sme prišli do neba, musíme neustále prinášať obety." Ale jeho strýko Jakub bol prezieravý, preto poprosil svojho brata a švagrinú, aby prišli do seminára v Cahorse, kde sa môžu stretnúť so svojím synom, ktorý sa tam má cestou do Paríža zastaviť. Tak sa mohli dva dni navzájom potešiť.

Misijná spoločnosť svätého Vincenta de Paul dekrétom z 3. februára 1816 obdržala povolenie znovu existovať a súčasne dostala v Paríži k dispozícii hotel „Lorges" (na ulici Sevres) ako vynáhradu za stratu Opátstva „Saint-Lazar". (Z toho je názov „lazaristi", neskôr u nás „vincentíni".) Po ťažkých rokoch Veľkej francúzskej revolúcie (1789-1799) sa zhromaždilo asi 15 starších ctihodných otcov, ktorí prežili prenasledovanie, aby znovu oživili dielo svätého Vincenta.

Ján Gabriel sa pri štúdiu teológie orientoval špeciálne na náuku svätého Tomáša Akvinského. Získal solídnu vieroučnú znalosť, čo obdivovali aj jeho spolubratia a žiaci. Cyklus teologického štúdia trval normálne 3 roky, ale náš študent ho ukončil už v lete v roku 1823, kedy mal len 21 a pol roka. Na to, aby mohol byť vysvätený za kňaza, chýbali mu viac než dva roky, i keď duchovne bol už zrelý a pripravený.

Kolégium v Mondidier

V čakacej dobe Ján Gabriel bol poslaný do Mondidier v diecéze Amiens, kde jeden z jeho priateľov zriadil počas Reštaurácie (politické obdobie 1814 -1830 vo Francúzsku) malý seminár, neskôr zverený vedeniu lazaristov. Najprv mal na starosti oddelenie menších chlapcov. Založil medzi nimi takzvaný „Anjelský spolok". Získal si hneď lásku a dôveru svojich žiakov. Predstavení ocenili jeho schopnosti, poverili ho v nasledujúcom roku prednášaním filozofie. Ešte aj po 20 rokoch jeho žiaci s obdivom spomínali na svojho bývalého profesora. Človek od detstva naučený pracovať manuálne, nerád lieta v oblakoch. Ján Gabriel sa zaujíma o konkrétne sociálne životné problémy, povzbudzuje k tomu aj svojich žiakov. Vtedy profesor Ozanam ešte nezakladal „Konferencie svätého Vincenta" medzi študentami na pomoc chudobným, ale Ján Gabriel mimo svojich prednášok, ktoré si svedomite pripravoval a konal až úzkostlivo, začal iniciatívne organizovať mladých, aby navštevovali chudobných a väzňov svojho mestečka. Tak ako predtým v Montaubane a v Mongesty zanechal po troch rokoch pôsobenia i tu povesť svätosti.

V lete v roku 1826 bol pozvaný do Paríža, aby sa mohol venovať bližšej príprave na sviatosť kňazstva. Po vykonaní dobrých duchovných cvičení, 23. septembra 1826 obdržal kňazské svätenie z rúk Msgr. Dubourga, bývalého biskupa

z N. Orleansu, práve menovaného za biskupa do Montaubanu. Slávnosť sa konala v kaplnke Dcér kresťanskej lásky v Paríži (Rue du Bac, 140). Ján Gabriel slúžil aj svoju prvú svätú omšu v tejto kaplnke. Z rodiny tam bol prítomný len jeho brat Ľudovít. Aj v ďalšom živote vždy s tou istou prvotnou zbožnosťou a horlivosťou pristupoval k oltáru, a to až po chvíľu svojho najvyššieho sebaobetovania Kristovi. Jeho modlitba počas celebrovania svätej omše bola tak intenzívna, že ho viedla takmer do extázy, ako o tom neskôr svedčil jeden miništrant, ktorému sa zdalo akoby sa bol vtedy vznášal nad zemou.

Saint-Flour

Hneď po kňazskej ordinácii bol Ján Gabriel určený prednášať vo veľkom seminári v Saint-Flour, ktorého vedenie nedávno prevzali lazaristi. On si síce žiadal odísť na misie, ale pre nedostatočné zdravie nedostal dovolenie. Preto usúdili, že mu dobrý horský vzduch v Saint-Flour môže len osožiť. Keďže školský rok sa mal práve začať, už nebolo času ísť na návštevu domov, a preto Ján Gabriel cestoval rovno do Saint-Flour. Predstavený P. Trippier mu zveril prednášať o Vtelení a o Milosti. Jeden z jeho žiakov neskôr povedal: „Slová nášho profesora nám plynuli do duše ako sladký med. Jeho presvedčením bolo, že kňaz môže žiadať od iných len to, v čom je sám príkladom. Prizvukoval, že nič nie je zahanbujúcejšie, ako keď kňaz hovorí o ceste dokonalosti a sám nekráča po nej."

Jeden jeho spolubrat povedal: „P. Perboyre je svätý kňaz, privilegovaný svätec. Nepochybujem o tom, že si zachoval krstnú nevinnosť." Na druhom poschodí veľkého seminára v Saint-Flour, v izbičke kde býval, je mramorová pamätná doska, ktorá pripomína jeho pôsobenie.

Po roku biskup Msgr. de Salomon požiadal Jána Gabriela, aby prevzal celé vedenie malého seminára, ktorý P. Trippier založil v októbri 1824. Mladí sa tam mali pripravovať do veľkého seminára, navštevujúc školy v meste.

Keď tam Ján Gabriel nastúpil spolu s dvoma pomocníkmi – diecéznymi kňazmi, bolo len 30 študentov a dom živoril zmietaný ťažkosťami. Nové pevné vedenie zlepšilo situáciu .V školskom roku 1827-28 mal internát už 100 žiakov. Ján Gabriel uvažoval premiestniť ho do domu v inej mestskej štvrti, kde bolo viac miesta. Jeho presne pripravený plán sa uskutočnil až o niekoľko rokov. Spolupracovníci hovorievali o svojom direktorovi: „Nikdy nechcel byť niečo viac ako iba prvý medzi rovnými... Zaiste sa najprv dobre naučil poslúchať, keď vedel tak účinne viesť a usmerňovať. Nepoužíval tvrdé slová, nikdy nezvyšoval hlas... Staral sa o nás ako o zrenicu svojho oka."

Mladý predstavený sa riadil výchovnými zásadami inšpirovanými praktickým zmyslom a modlitbou: „Vyhýbajme sa rozprávať deťom príliš dlho, to ich znechutí. Ony sú ako váza s veľmi úzkym otvorom. Keď do nej lejete tekutinu naraz, preteká

mimo a váza sa nenaplní. Naplníte ju až potom, keď budete do nej liať po troške, po kvapkách."

Áno, mal dar vychovávať. Niekedy stačilo, aby povedal jedno slovo, urobil jedno gesto, jeden pohľad, a dosiahol to čo chcel, napríklad: zlomil pýchu, získal priznanie, ľútosť, a tak otvoril uzavreté srdce. Ale prvý a posledný prostriedok, ktorý používal bola modlitba, ku ktorej viedol aj svojich žiakov. Oni ako aj ich rodičia si ho vážili. Keď ho po piatich rokoch v septembri 1832 predstavení odvolali do Paríža, v ústave nastalo zdesenie a plač. Aj jeho predstavený zo Saint-Flour sa vyjadril: „P.Perboyre je najschopnejší človek akého som kedy poznal". A jeho biskup, ktorý sa s ním často radil, len veľmi ťažko dával súhlas na odchod.

Duchovný direktor v Paríži

Zdravie Jána Gabriela trocha utrpelo v dôsledku mnohých prác v Saint - Flour, preto si musel ísť na čas odpočinúť do Puech. Úrad, ktorý mu zverili v Paríži bol menej namáhavý. Mal zastupovať starého a chorého direktora noviciátu, v ktorom sa formovali počas dvoch rokov tí, čo mali byť uvedení do ducha pravidiel a spoločného života a ktorí chceli žiť v Misijnej spoločnosti. Ján Gabriel sa oddal tejto službe celou svojou bytosťou. Jeho zovňajšok a chovanie boli také skromné, že ho pokladali

za spolubrata, ktorý žil to, čomu učil. Staval im za vzor Ježiša Krista, ktorého sám predstavoval svojím životom. P. Girard, zakladateľ veľkého seminára v Alžíri, bývalý novič Jána Gabriela, medzi kňazmi všeobecne milo nazývaný ako „nebeský otec" pre svoj patriarchálny vzhľad, povedal: „Dávno som túžil vidieť a poznať svätca... Stretol som už viac vážených a ctihodných ľudí, ale vždy mi niečo pri nich chýbalo do predstavy takých svätých, akých Cirkev kanonizuje. Konečne, v októbri 1834 som poznal P. Perboyra a na prvý dojem ma zachytil. Všímal som si ho hneď hlbšie a som šťastný, ďakujem Pánu Bohu, že sa mi splnila túžba. Hovorím aj svojim priateľom:Už som videl a poznám jedného svätca, už viem ako vyzerá skutočný živý svätý..."

P. Perboyre stále v hĺbke svojho srdca prechováva túžbu odísť do zámorských misií. Raz, keď hovoril s jedným seminaristom o P. Cletovi, umučenom v roku 1820, povedal: „Aká krásna smrť mučeníka! Proste Pána, aby sa aj môj život skončil tak ako jeho!" Krátko potom priniesli do Saint-Lazara relikvie P. Cleta: jeho zakrvavené šaty a povraz, ktorým bol zaškrtený. Ján Gabriel ukazujúc to zhromaždeným seminaristom povedal: „Hľa, šaty mučeníka, šaty P. Cleta a povraz, ktorým bol zahrdúsený. Takto zomrieť z lásky ku Kristovi a pre dobro duší, to by bolo veľkým šťastím aj pre nás!" Potom pošepkal jednému študentovi: „Modlite sa za zlepšenie môjho zdravia, aby som mohol odísť

do Číny hlásať Ježiša Krista a tam za neho zomrieť". Ďalšiemu sa zdôveril: „Už 14 rokov prosím odcestovať do Číny, veď len preto som prišiel do Misijnej spoločnosti".

Keď v rokoch 1833 a 1834 boli plánované odchody do misií, znova ožila nádej a túžba Jána Gabriela. Zdôveril sa predstaveným a jeho žiadosť bola predložená aj generálnej rade. Táto ju však zamietla vzhľadom na jeho slabé zdravie, keďže to ani domáci lekár neodporúčal.

Odchod do Číny

Väčšie šťastie mal jeho brat Ľudovít, ktorý dostal súhlas odísť na misie do Číny. Vycestoval z prístavu Le Havre spolu s niekoľkými parížskymi kňazmi zo spoločnosti „Cudzineckých misií" a šiestimi seminaristami - Číňanmi, ktorí sa vracali do svojej vlasti. Ale Ľudovít zomrel na ceste pred Bataviou (terajšia Djakarta). Ján Gabriel sa dozvedel túto smutnú správu vo februári 1832 a bol hlboko dotknutý. Od tejto chvíle považoval za povinnosť nahradiť svojho brata v misijnom apoštoláte. „Kiežby ma Pán uznal za hodného zaplniť uprázdnené miesto" – napísal svojmu strýkovi.

Začiatkom roku 1835 sa Ján Gabriel dozvedel, že na jar sa znova chystajú niekoľkí misionári odplaviť do Číny. Po vrúcnej modlitbe hodil sa k nohám staručkého generálneho predstaveného P. Salhorgna, ktorý bol veľmi

dojatý toľkou veľkodušnosťou. Dal mu dovolenie s podmienkou, ak to schváli aj generálna rada. Táto však znova odmietla žiadosť, a to tým istým argumentom, ako pred tromi rokmi: „Podľa mienky lekára P. Perboyre nemá potrebné zdravie..." Bolo práve 1. februára v predvečer sviatku Panny Márie. Ján Gabriel sa vrúcne modlil a prosil Matku Božiu, aby ona zasiahla. V tej noci spomínaný lekár nemohol zaspať, trápila ho myšlienka, či azda nebol príliš úzkostlivý vo svojom úsudku, a tak prekazil jedno misijné povolanie. Umienil si, že sám pôjde do Saint-Lazara povedať, že zmenil svoju mienku. A skutočne, ráno šiel k P. Salhorgnovi oznámiť, že po úvahe už pripúšťa aj možnosť odchodu P. Perboyra, lebo taká radikálna zmena vzduchu môže byť prospešná jeho zdraviu. Preto sa už nestavia proti jeho odchodu. Bolo to teda na sviatok Obetovania Pána, keď Ján Gabriel dostal túto milosť na príhovor Panny Márie. Keď sa táto novina rozniesla, seminaristi boli nadšení a 18 z nich sa hlásilo, že pôjdu spolu s ním.

Rozlúčka bola na dvore Saint-Lazar, kde sa zhromaždili seminaristi, spolubratia a tiež P. Salhorgne. Ján Gabriel ich naposledy požehnal. Všetci plakali, odporúčajúc sa do jeho modlitieb. Jeden účastník neskôr povedal: „Nikdy nezabudnem na požehnanie toho, ktorý tak veľkodušne odchádzal v ústrety mučeníctvu".

Do vycestovania ostávalo už len málo času, prípravy mu nedovolili ísť domov rozlúčiť sa.

Poprosil dekana z Catusu, aby šiel potešiť príbuzných, ktorí ho už nemali nikdy vidieť. Jeho rodičia hrdinsky prijali túto obetu.

Ján Gabriel pricestoval z Paríža na konskom povoze do prístavu Le Havre večer 16. marca 1835. Mal nasadnúť na obchodnú loď „Edmund", ktorá bola obrnená 10 kanónmi a 50 puškami pre prípad napadnutia pirátmi. S P. Perboyrom nasadli tiež P. Perry, P. Gabet, budúci bádateľ Tibetu, ako aj ďalších päť kňazov zo spoločnosti „Cudzinecké misie". Keď 21. marca nastal priaznivý vietor, loď mohla vyplávať.

Cesta

Loď „Edmund" preplávala kanál La Manche za dva dni. 26. marca na Veľkú noc prešla popri ostrove Madere smerom pod rovník.

Vzájomné vzťahy medzi dôstojníkmi a celou lodnou posádkou boli vynikajúce, skoro všetci sa počas cesty vyspovedali. Misionári mohli dodržiavať svoj pravidelný denný poriadok ako doma. Prvý týždeň more bolo zlé a skoro všetci dostali morskú chorobu. Potom utíchlo až po Mis dobrej nádeje, ale po vstupe do Indického oceánu, loď sa dostala do hroznej búrky, o čom Ján Gabriel napísal P. Salhorgnovi: „Obrovské vlny vystupovali ponad loď, prudko na ňu udierali a valili sa jedna cez druhú. Všetko, čo nebolo upevnené, lietalo z boka na bok, aj dvaja

kormidelníci. Odtrhli sa záchranné člny a jeden z nich vlny odniesli."

Vtedy Ján Gabriel iste musel myslieť na svojho brata Ľudovíta, ktorý zomrel pred piatimi rokmi pri podobnej plavbe Indickým oceánom, kde jeho telo bolo podľa zvyku hodené do mora.

26. júna priplávali do Batavie na ostrove Jáva. Misionári šli do mesta navštíviť farára a apoštolského preláta, ktorí ich srdečne prijali. Keďže loď „Edmund" musela ísť nakladať tovar na druhý koniec ostrova, naši cestovatelia sa rozhodli prenajať anglickú loď „Royal Georges", ktorá smerovala do Cantona a mohla ich cestou vysadiť v čínskom prístave Macao. Ale musela ešte naberať tovar v meste Soerabaya, kde si naši misionári pozreli mesto s okolím a oslávili aj sviatok svätého Vincenta. (Vtedy sa ešte slávil 19. júla). Ján Gabriel neskôr spomínal, ako sa tam nedobrovoľne kúpal v mori, keď sa s ním čln prevážil a on spadol do vody. Mal vraj ešte aj duchaprítomnosť zachytiť klobúk, ktorý mu unášala vlna a zakončil slovami: „Vďaka Pánu Bohu, že ma zachránil pri takom nebezpečom skoku".

Počas zastávok na suchej zemi Ján Gabriel bol veľmi dotknutý biedou obyvateľov, ale tiež arogranciou Európanov.

Keď konečne loď „Royal Georges" skončila nakladanie tovaru, 7. augusta odplávala. Hnaná priaznivým južným vetrom, monzúnom, po troch týždňoch plavby dorazila k čínskemu pobrežiu 28. augusta 1835. Večer prechádzala

vedľa malého ostrova, kde svätý František Xaverský zomrel prv, než mohol vstúpiť na čínsku zem, ktorú videl iba z diaľky.

Pobyt v Macao

29. augusta loď zakotvila v Macao na portugalskom území,podriadenom vicekráľovi. Miestny vládca bol veľký puntičkár ohľadom príchodu misionárov. Tí, ktorí neboli portugalskej národnosti, nesmeli vstupovať na toto územie.

Napriek tomu, lazaristi tu mali dva domy, jeden portugalský a jeden francúzsky, a to s povolením kráľovského dvora v Lisabone. Vo francúzskom dome boli už vopred informovaní o príchode nových misionárov, preto P. Danicourt prišiel privítať nových spolubratov až k lodi. Očakávali P. Gabeta, P. Perryho, ale príchod P. Perboyra bol radostným prekvapením.

Ján Gabriel sa potešil, keď v Macao stretol predstaveného P. Torretta, ktorý bol jeho verný priateľ, dobrý spolubrat a krajan. Priniesol mu z Paríža menovanie za vizitátora, čiže provinciálneho predstaveného lazaristov v Číne. Komunitu v Macao tvorili: P. Torrette, P. Danicourt, Číňania P. Tchiou a P. Ly a pätnásť čínskych seminaristov, ktorí študovali latinčinu, filozofiu a teológiu. Ján Gabriel 18. apríla píše generálnemu predstavenému svoje dojmy, ako veľmi

oceňuje výborného ducha, ktorý vládne „v našom čínskom seminári".

Hneď po príchode Ján Gabriel sa dal do učenia čínskeho jazyka pod vedením P. Ly. No nie je ľahké začať sa učiť taký ťažký jazyk v 33. roku života. Sám napísal o svojom začiatku: „Myslím, že ma bude veľmi veľa stáť osvojenie si tohto jazyka. Podľa prvých skúseností nedosiahnem taký chvályhodný úspech ako P. Gabet a P. Perry. Hovorí sa o P. Cletovi, že mal ťažkosti s čínštinou. Kiež by som sa až do konca podobal tomuto ctihodnému spolubratovi, ktorého dlhý apoštolský život bol korunovaný slávnou palmou mučeníka."

Čoskoro portugalskí lazaristi v Macao požiadali P. Torretta, aby im do ich ústavu požičal P. Perboyra na vyučovanie francúzštiny. Súčasne P. Gonzalves, lazarista, by mu dával hodiny čínštiny, keďže bol veľmi zbehlý v tejto reči. Vzájomné vzťahy s portugalskými spolubratmi boli veľmi srdečné. P. Gonzalves dosiahol tak pekné výsledky, že o štyri mesiace Ján Gabriel vedel už natoľko po čínsky, aby P. Torrette mohol uvažovať o jeho poslaní do určenej misie.

Skutočne, počas týchto prvých mesiacov sa na to všestranne pripravoval, ako to aj napísal svojmu bratovi Jakubovi: „Mám sa dobre a odchádzam ďalej rád a spokojný . Bol by to pre teba zaujímavý obraz, keby si ma tak mohol vidieť. Mám oholenú hlavu, dlhý vrkoč, fúzy, kokcem novou rečou, jem paličkami, ktoré slúžia ako nôž, lyžica a vidlička."

Cesta na prvú misiu

14. decembra 1835 je Ján Gabriel pripravený odcestovať do Houpe. Vtedy ešte napísal generálnemu predstavenému: „Dnes večer som nastúpil na plachetnicu, ktorú vedú kresťania. Smerujeme cez provinciu Fokien a Kiang-si, kde sa poteším návštevou spolubratov. S Božou pomocou by som mal doraziť asi o 3 - 4 mesiace do Houpe, miesta môjho misijného určenia."

Vyzeral už teda ako Číňan. Veď vstup Európanom bol zakázaný v týchto končinách, a to pod trestom smrti. Preto bolo neraz treba, aby sa počas cesty skrýval pred nediskrétnymi pohľadmi v nocľaháreň ach a pri policajnej kontrole. Hlavne jeho európsky nos bol nebezpečný, ako o tom aj žartovne povedal: „Jedného dňa do kresťanského spoločenstva prišiel mladý pohan a postavil sa predo mňa. Skúmavo na mňa hľadel, akoby ma chcel maľovať. Potom odišiel a prehlásil, že je veľmi rád, lebo sa mu splnila túžba vidieť európsky dlhý nos, aký mal aj P. Clet".

Stalo sa, že niekedy Jána Gabriela museli skrývať v lodi medzi tovarom pod prikrývkami. Inokedy sa zas musel tváriť ako plačúci za niekým z rodiny, aby nemusel otvoriť ústa a prezradiť sa rečou. Plachetnica, na ktorej sa plavil, zvaná „Poštár Ouang" podľa mena majiteľa, dobrého kresťana, bola sprevádzaná inými loďkami z obavy pred pirátmi. Plavili sa popri

veľmi pestrom pobreží čínskeho mora a cez noc stáli. Ján Gabriel opisuje svoju cestu šikovným perom, dobre vystihujúc detaily a osoby. O divokom pobreží Kouang-tong hovorí: „Nevidieť tam žiaden dom iba kde-tu niekoľko rybárskych búd, ktoré sú ešte skromnejšie ako tie u nás na výrobu syra. V blízkosti vidieť osoby, akoby tancovali na vlnách, stoja na doskách, alebo na vetvách bambusu.Morská vlna ich chvíľami celkom pokryje, ale neponorí."

Diví sa tiež tomu, že mnohí ľudia stále žijú na vode: „More sa hemží rybárskymi člnmi, takže sa zdá, že horizont je uzatvorený akoby kolovou ohradou, celkom tak ako doma v našich mladých viniciach. I keď nám cesta trvala až plných deväť týždňov, predsa, vďaka Pánu Bohu bola veľmi šťastná".

Keď pristáli vo Fokien bola už noc. Spolucestovateľ P. Delamare zo spoločnosti „Cudzineckých misií" pri vystupovaní v tme spadol do mora a bol by sa utopil, keby Ján Gabriel nebol volal o pomoc a nepomáhal pri záchrane. Potom celú hodinu hľadali Msgr. Carpena, dominikána, fokienského apoštolského vikára, ktorý ich srdečne privítal, ba otvoril aj starú fľašu muškátového vína.

Z Fokien do Hankeou

Čakala ich cesta zväčša pešo, preto Ján Gabriel a jeho spoločník dali svoje veci do menších kufrov, aby to nosiči uniesli. Prenosná posteľ P. Perboyra bola zabalená v červenej prikrývke. Musel si však kúpiť menej nápadnú farbu, pretože červené deky mali tam len nevesty. Kúpil si aj horskú čiapku, ktorou si zakryl svoje svetlé vlasy, aj keď mu bolo v nej príliš teplo. Aby misionári nemuseli nič odpovedať, sprievodcovia ich predstavovali ako obchodníkov s čajom z Nankinu, ktorí neovládali nárečie Fokien. Po dvoch týždňoch chôdze, denne asi 30 kilometrov, naši dvaja cestovatelia prešli hranice provincie Kiang-si, kde ich v kresťanskej obci čakalo milé prekvapenie. Vítal ich tam P. Laribe, lazarista, ktorý pochádzal z kraja Quercy ako Ján Gabriel. On už končil svoju misiu a bol šťastný, že môže počuť o svojej vlasti a spolubratoch vo Francúzsku a v Macao. Potom ich odprevadil až 60 kilometrov na miesto, kde mohli zase nasadnúť na loďku. Predstavil ich majiteľovi ako obchodníkov z Fokienu, ktorí nehovoria čínštinou kraja Kiang-si. Len tak sa mohli vyhnúť indiskrétnym otázkam.

Po zastávke v Nan-Tchang-Fou, v hlavnom meste provincie, loďka prešla cez Yang-Tseu-Kiang, Modrú rieku, širokú ako more. Po 18 - dennej plavbe dorazili za silného dažďa do veľkého prístavu Hankeou.

Z Hankeou do Honanu

P. Delamare pokračoval Modrou riekou do svojej misie v Tchouen. P. Perboyre mal však pred sebou ešte asi 400 kilometrov, ktoré treba prejsť striedavo pešo a loďkou, aby sa dostal do Houpe, cieľa svojej cesty. Najprv nastúpil na kresťanskú loďku, ale po dvoch týždňoch pokračoval pešo, lebo voda bola príliš vysoká. Cestou navštevuje niekoľko malých kresťanských skupín, ktoré ho prijímajú ako posla Božej Prozreteľnosti. O niekoľko dní dorazí do oblasti, kde apoštolovali jeho spolubratia P. Baldus a P. Rameaux. Ostáva s nimi do polovice mája, a potom pokračuje vo svojej ceste zase striedavo loďkou a pešo. Od 26. júna mu ostáva posledná etapa cesty, ktorú má zvládnuť pešo. Už je tomu 6 mesiacov, čo takto putuje. Hoci býva vyčerpaný, ženie ho to, aby došiel čím prv k cieľu. Hlavne na horských cestách za neustávajúceho dažďa, je to úmorné, o čom tiež napísal: „Môj sprievodca ma musel dvíhať a poháňať ako zlého koňa. Pomohol mi aj jeden mladík, ktorý práve zostupoval z hory a tak som sa dostal cez dva vrcholce. Na druhej strane sme našli bambusový porast, kde bola skrytá rezidencia P. Rameaux a jeho čínskeho spolubrata, ktorí ma srdečne vítali s otvorenou náručou. Bolo to 27. júna 1836.

V inom liste tiež spomína ten strašný deň: „Takmer so škrípajúcimi zubami som sa vliekol cestou, čo mi Božia Prozreteľnosť určila...".

Teraz bol na chvíľu v oáze pokoja, uprostred bambusových lesov a medzi chudobnými, ale horlivými kresťanmi. To bol však len krátky dvojtýždňový odpočinok . P. Rameaux ho 12. júla povzbudil, aby pokračoval v ceste do Ngan-No-fou. Tam sa dostal o štyri dni, a to striedavo na chrbte mulice a ukrytý vo voze pred nebezpečnou zvedavosťou. Nesmierne vyčerpaný si povzdychol: „Nebo si treba zaslúžiť skutočne v potu tváre".

Onedlho ho čakala ďalšia skúška. V tomto kraji zúrila epidémia zhubnej horúčky, ktorú chytil v takej miere, že bol ohrozený na živote po celý august a september. Prijal aj sviatosť nemocných. Až v októbri sa jeho zdravotný stav zlepšil, kedy napísal P. Torrettovi do Macao: „Tak tiekol zo mňa pot, že moje údy ostali ako vysušené trstiny." Keď sa celkom zotavil, v novembri sa znova dal do štúdia čínskeho jazyka za pomoci spolubrata P. Pé. Podľa rady P. Rameaux, učil sa znaky čínskeho písma, a to mu pomohlo rýchlejšie postupovať. Keď v decembri 1836 bol na pastoračnej návšteve kresťanov spolu s P. Pé, bol už schopný po čínsky kázať aj spovedať.

Apoštolát v Honane

Mladý spolubrat P. Pé a Ján Gabriel mali ešte ďalších dvoch čínskych spolupracovníkov: P. Wanga a P. Songa. Horlivo pracovali nielen

vo svojom sektore, ale aj v susednom, ktorý patril portugalským lazaristom. Títo sem nemohli poslať svojich misionárov, keďže v Portugalsku bolo náboženské prenasledovanie. Začiatkom marca 1837 Ján Gabriel spolu s P. Pé navštívili kresťanov trochu zanedbaných a venovali sa im počas štyroch mesiacov. V lete si krátko oddýchli a v decembri 1837 pokračovali na svojich apoštolských cestách na juhu a severozápade od Honanu. Prešli toľko územia, ako je polovica Francúzska a vyhľadávali kresťanov roztratených v malých skupinách. Vysluhovali sviatosti, povzbudzovali a vyučovali ľudí v kresťanskej náuke. Starosti a ťažkosti im však nebránili niekedy si zapísať dobrodružné príhody. Raz cestou na voze za silného dažďa sa prevrhli s vozom do jamy. Vytiahli sa celkom premočení, a vodič vyšiel s vybitým okom. Po cestách sa hemžili obchodníci na ťavách, osloch, muliciach a tí chudobnejší mali tovar na fúrikoch, ktoré potom naložili na plachetnice.

Doba jednej misie trvala 8 až 15 dní, kedy sa konali návštevy kresťanov a katechumenov, skúšanie katechizmu malých, veľkých i starých, krsty detí, spovede, aby mohli počas misie denne pristupovať k svätému prijímaniu. V posledné dni boli krsty dospelých, sobáše, birmovky a príjem do náboženských spolkov. Boli to veľmi namáhavé dni. Misionári bývali obyčajne v niektorej kresťanskej rodine a ich izba slúžila aj za modlitebňu. Iba zámožnejšie spoločenstvá mohli mať kaplnku alebo malý kostol. Keď

skončili túto prácu v jednej osade odišli do ďalšej. Ale vždy ich to stálo veľa námahy a ťažkostí: „V zime sme mali biele omrznuté brady a v letných horúčavách opálené tváre, ošúpané uši a krky". Často museli robiť apoštolské cesty aj v noci, aby vyhli nežiadúcej zvedavosti pohanov. Koncom roku 1837 Ján Gabriel písal P. Aladelovi, ktorý bol dôverníkom Kataríny Labouré ohľadom jej zjavení v Paríži, v kaplnke na Rue du Bac, o zázračnom uzdravení jednej mladej mentálne postihnutej ženy, ktoré bolo pripísané účinku medaily Panny Márie.

Konečne misionárom v Houpe

Ján Gabriel vykonával misionársku činnosť po stopách P. Cleta, na tých istých miestach. Napísal o tom P. Martinovi do Paríža: „Som šťastný, že slúžim v tom úseku Pánovej vinice, kde pôsobil P. Clet s toľkou horlivosťou a úspechom. Úzkostlivo si uchovávame pamiatku na neho, čo nás stále pobáda pokračovať v započatom diele". Začiatkom roku 1838 mu jeho predstavený P. Rameaux chcel zveriť zodpovednejší úrad a požiadal ho, aby prevzal starosť za kresťanské spoločenstvo v Houpe. Majú bývať spolu v Tcha-Yuen-Tcheouw, ktorý bol veľkým misionárskym strediskom celého sektoru. Predvídalo sa čoskoré zriadenie apoštolského vikariátu, pre celý región. P. Rameaux sa chcel nebadane vyhnúť menovaniu za biskupa, preto dával do popredia P. Perboyra, ktorý už bol menovaný za generálneho vikára pre územie Honan, dovtedy zverené portugalským lazaristom. Obava P. Rameaux bola opodstatnená, skutočne bol menovaný r. 1839 za apoštolského vikára, ale dozvedel sa to až r. 1840.

Na novom poli apoštolátu mal Ján Gabriel asi dvetisíc kresťanov bývajúcich na 15 miestach. Často sa schádzali v centrálnej rezidencii. Ján Gabriel o tom píše: „Náš kostol je chudobný, z hliny, bez dlaždíc, pokrytý slamou, ale naplnený tisíckou veriacich za každého počasia, či prší alebo sneží. Obyvateľstvo v tomto kraji je chudobné až biedne. Stáva sa mi, že keď nesiem sväté prijímanie do chatrče, nájdem chorého ležať na zemi, nahého, prikrytého len napoly plesnivou slamou. Pri návrate z takejto návštevy človek má výčitky, že vôbec prežil týchto úbohých vydedencov a nezomrel ako oni". Pomáhal podľa svojich možností a niekedy až udivujúcim spôsobom. Jeden dobrý človek – pohan – mal za manželku kresťanku. Trpel na pruh, mával veľké bolesti akoby mu vraj „pílili brucho". Jeho žena ho povzbudzovala ku konverzii. Šli spolu za P. Perboyrom, ktorý mal tiež pruh. Ján Gabriel dal pacientovi svoj obväz. Ten si ho hneď vyskúšal v behu cez ryžové polia. Keď sa mu uľavilo, ďakoval Pánu Bohu a dal sa pokrstiť spolu so svojím desaťročným synom..

Blíži sa však čas veľkej skúšky. Ján Gabriel tuší, že sa niečo hýbe ohľadom jeho menovania za biskupa, čo ho znepokojuje. Prosí na rôz-

nych miestach o modlitbu, lebo je presvedčený o svojej nehodnosti. Svojmu bratovi Jakubovi, ktorý v Saint-Lazare mal na starosti kaplnku, napísal: „Už nevládzem tak behať ako doma, ale vďaka Bohu môžem ešte slúžiť ako ty v sakristii".

Ján Gabriel prežíval tiež obdobie duchovnej úzkosti a suchopárnosti, kedy sa mu zdalo, že jeho modlitby Pán Boh nepočuje. Nevieme veľa o tomto stave, iba to, že bol posilnený víziou Krista na kríži, čo mu bolo uistením a predzvesťou mučeníctva. O tomto svedčil aj jeho spolubrat P. Baldus, ktorý si túto skutočnosť zisťoval a overoval z viacerých prameňov.

Počas leta 1839 bolo zdravie P. Perboyra znepokojujúce, musel často odpočívať. P. Rameaux už nemohol o ňom hovoriť, že jeho nohy sú ako nohy kamzíka skákajúceho po horách...

Keď sa vrátil na Turíce z dlhšej misie, bol veľmi unavený. Vykonal si každoročné duchovné cvičenie a ešte nejaký čas musel odpočívať.

Uväznenie

V deň sviatku narodenia Panny Márie sa Ján Gabriel nachádzal spolu s P. Wangom v malom kresťanskom spoločenstve neďaleko rezidencie Tcha-Yuen-Tcheouw. Práve tam prišiel P. Rizzolati, taliansky františkán, ktorý chcel nadviazať kontakt s misionármi sv. Vincenta de Paul,

pretože bol menovaný za administrátora susedného apoštolského regiónu. Ján Gabriel sa rýchlo vrátil do rezidencie, aby ho uvítal. Prežili spolu niekoľko dní. Vtedy mu P. Perboyre predpovedal, že sa stane biskupom, čo sa aj uskutočnilo nasledujúceho roku.

15. septembra misionári slávili spolu s 1500 veriacimi sviatok Panny Márie. Ján Gabriel upredostnil P. Rizzolatiho, aby slúžil svätú omšu, homíliu mal však sám. V tento krásny deň, všetci boli plní radosti. Po slávnosti, keď misionári spolu stolovali, pribehol k nim jeden z veriacich oznámiť, že mandaríni so silným sprievodom sa chystajú napadnúť kresťanov, len sa zastavili v jednom kláštore. Poslovi, ktorý bežal 8 kilometrov to povedal jeden bonz, jeho priateľ. Misionári teda musia rýchlo uvážiť, čo teraz robiť.

Jeden katechéta však uisťoval, že tá banda sa najprv pôjde posilniť do krčmy. Potom pribehli viacerí kresťania so správou, že už vidieť v diaľke približujúcu sa tlupu ľudí, preto treba čo najrýchlejšie ujsť. V tom už dobehli ďalší, oznamujúc, že skupina už je na ceste smerom do rezidencie. P. Baldus a P. Rizzolati stačili utiecť spolu s ostatnými kresťanmi. Ján Gabriel sa trochu oneskorene dal na útek iným smerom a skryl sa do hustého bambusového krovia.

Skupina prenasledovateľov pozostávala z troch mandarínov, zo 150 vojakov a pomocníkov, ktorým velili dvaja komisári vicekráľa. Obkľúčili rezidenciu, a keď tam nikoho nenašli, začali ra-

bovať: brali náboženské predmety, potravinové zásoby... Čo nemohli odniesť, to podpálili. Jeden mandarín len-len, že unikol plameňom. Niektorých veriacich chytili, napr. Annu Kao, kresťanskú pannu, ktorá sa modlila v kostole.

Tridsať strieborných

Ján Gabriel pôvodne ukrytý v lese, vzdialenom asi 2 kilometre, sa na noc dostal do jednej kresťanskej rodiny. Na druhý deň hľadal útočište ešte vo vzdialenejšom hustom lese. Ale vojaci udreli na jedného katechumena, ktorý po dlhom zdráhaní prijal 30 taelov (čínske peniaze), stal sa zradcom a zaviedol ich do úkrytu Jána Gabriela.

Dvaja vojaci ho zbili a zviazali. Jeden kresťan, ktorý mal u seba zbraň, chcel ho brániť, ale náš misionár prosil, aby to nerobil. Iný kresťan ponúkol 200 taelov ako výkupné, no vojaci to odmietli. Potom prišli ďalší z bandy a hlučne sa radovali z koristi. Zvliekli ho zo šiat, nechajúc mu iba košeľu a spodky, dali mu reťaze na ruky, nohy a na krk. Vliekli ho päť kilometrov do dediny Koan-Yn-Tang, kde sa už nachádzali viacerí kresťanskí väzni. Vojaci sa zastavili v krčme na oslavu svojho víťazstva. Štyria kresťania toho využili a vymanili sa z pút. Snažili sa oslobodiť aj Jána Gabriela, a keď sa im to nepodarilo, ušli.

Ráno 17. septembra nášho misionára predstavili miestnemu mandarínovi. Medzitým krčmár, ktorý bol dojatý trpezlivosťou väzňa, intervenoval na magistráte, a preto Jána Gabriela zbavili pút na rukách a dali mu aj šaty. Potom nastalo vyšetrovanie totožnosti. Ján Gabriel, čínskym menom Toug Wen Siao, bol odhalený ako kňaz - misionár. Po tomto priznaní mandarín mu dal putá na ruky, čo už znamenalo legálne uväznenie. Na noc ho zaviedli znova do krčmy, povesili za ruky na stĺp a dali ho strážiť ôsmimi miestnymi váženými občanmi.

Šimon Cyrénsky

18. septembra mala tlupa odviesť väzňov do Kou-Tcheng-Hsien, hlavného mesta oblasti, vzdialeného 60 kilometrov. Ján Gabriel bol už veľmi zoslabený následkom úderov a opuchlín na nohách a na rukách.

Jeden z mešťanov, ktorého meno zasluhuje spomienku, Lieou-Kiou-Lin, obdivoval veľkú trpezlivosť misionára a bolo mu ho ľúto. Dostal od mandarína dovolenie, že ho môže odniesť na svoje vlastné útraty do hlavného mesta na prenosnej stoličke. Sám ho sprevádzal 2 dni cesty do mesta. Ján Gabriel tam bol predvedený pred civilný a vojenský súd. Sudcovia urobili zápisnice a predložili celú záležitosť prefektúre. Potom bol celý mesiac vo väzení v červených tres-

taneckých šatách a spútaný na rukách, ale ho netrýznili. Sám o tom napísal: „V Kou-Tcheng-Hsien so mnou dobre zaobchádzali po celý čas."

Od súdu k súdu

Obvinení boli transportovaní na prefektúru do Siang-Yang-Fou. Päťdesiatkilometrová cesta trvala dva dni a bola veľmi ťažká pre spútaných väzňov. Ján Gabriel v tomto meste bol postupne predvedený pred tri súdy. Mestský súd sa uspokojil s vyšetrovaním a vyhrážkami a vrátil ho v putách do väzenia. Potom bol pred okresným súdom, kde musel kľačať štyri hodiny na železnej reťazi. Konečne pri treťom kriminálnom súde, keď Ján Gabriel nechcel prezradiť miesta pobytu spolubratov,mandarín sa rozzúril. Dal ho kľačať na reťaz a povesiť za palce na drevený stĺp. Vysmieval sa spútaným kresťanom z náuky o pekle a raji. Nariadil dať P. Perboyrovi 40 úderov do tváre hrubým koženým lanom, následkom čoho bola jeho tvár zakrvavená a hrozne opuchnutá. „To, čo som vytrpel v Siang-Yang-Fou bolo čiste pre vieru", povedal neskôr. Tieto procesy na súdoch a mučenie trvali 40 dní. Potom celú záležitosť postúpili do hlavného provinciálneho mesta, Ou-Tchang-Fou. Prenasledovanie kresťanov sa už všeobecne rozšírilo v celom regióne. Ale osud asi 40 uväznených kresťanov veľmi závisel od horlivosti miestnych mandarínov. Niektorí kresťa-

nia boli prenasledovaním zlomení a odpadli od viery, viacerí z nich to však neskôr oľutovali.

Mesto Ou-Tchang-Fou bolo vzdialené až 500 km. Úbohých väzňov naložili na loďky; cesta trvala deväť dní, zväčša o hlade.

V Meste Ou-Tchang-Fou

Po príchode do hlavného mesta provincie, väzni v červených špinavých odevoch, s ťažkými reťazami na rukách, nohách a okolo krku, boli umiestnení v nocľahárni. Prv než ich od seba oddelili, Ján Gabriel ich povzbudil k pevnej a nezlomnej láske ku Kristovi, ktorý trpel za všetkých ľudí. Štyria z nich, ktorí pred sudcami stratili odvahu, to verejne oľutovali a Ján Gabriel im dal rozhrešenie na znak zmierenia s Bohom a s Cirkvou. Potom ho oddelili od ostatných trestancov a hodili do smradľavého väzenia, určeného pre zločincov. Dostal miesto pri smetisku, kde sa hemžil rôzny hmyz. Na noc dávali väzňom nohy do klady. Stráž mu chcela uľaviť, ale on sa rozhodol znášať všetko to, čo ostatní väzni. Predviedli ho najskôr pred predsedu súdu, ktorý sa ukázal dosť súcitný, nútil ho však kľačať a držať vo vystretej ruke ťažký kus dreva. Vždy, keď mu ruka už slabla, dostal bitku.

O pár dní bol postavený pred súd guvernéra, ktorý už vynútil odpad od viery u niekoľkých kresťanov, a to buď zaliečaním, alebo úskokom.

Žiadal, aby prítomnému P. Perboyrovi kresťania zlorečili, pľuli do tváre, trhali vlasy a bradu. Mnohí to robili len podľa zdania, navonok, ale potom skoro všetci ostalili verní Cirkvi. Viacerí napriek všetkému týraniu boli veľmi hrdinskí a zomreli vo väzení alebo v exile, napr. Stanislav Teng a Anna Kao. Po tomto výsluchu a mučení nechali nášho väzňa začas na pokoji. Asi o mesiac bol znovu predvedený pred najvyšší súd a vyšetrovaný ešte v troch slávnostných zasadaniach. Predseda súdu sa od neho zase chcel dozvedieť hlavne to, kde sa nachádzajú ostatní misionári. Keď sa mu to nepodarilo, nariadil dať väzňovi 15 úderov koženým bičom. Neuspokojený s odpoveďou ohľadom svätých olejov, pridal ďalších 20 bambusovou tyčou na chrbát. Potom mu kázal šliapať po kríži, lež on sa hodil na zem a objal ho. Rozzúrení prísediaci ho pripevnili za palce na stĺp a trhali mu vlasy. Predseda vymáhal od neho priznanie, že vylupoval oči mŕtvym, aby si z nich urobil magický liek. Keď to popieral, zbili ho do krvi 50 údermi. Mandarín si myslel, že mučeník ani necíti bolesti, a to v dôsledku nejakej mágie. Dal zabiť psa a nútil ho, aby pil jeho horúcu krv, ktorou mu tiež namazal hlavu. Potom mu dal na stehná vypáliť svoju pečať horúcim železom. Po tomto hroznom dni ho polomŕtveho odviezli do väznice, kde sa pohrúžil do modlitby a ostal akoby v extáze.

O dva dni ho znovu priviedli pred súd.Bol obvinený zo zlého chovania a sudca chcel, aby

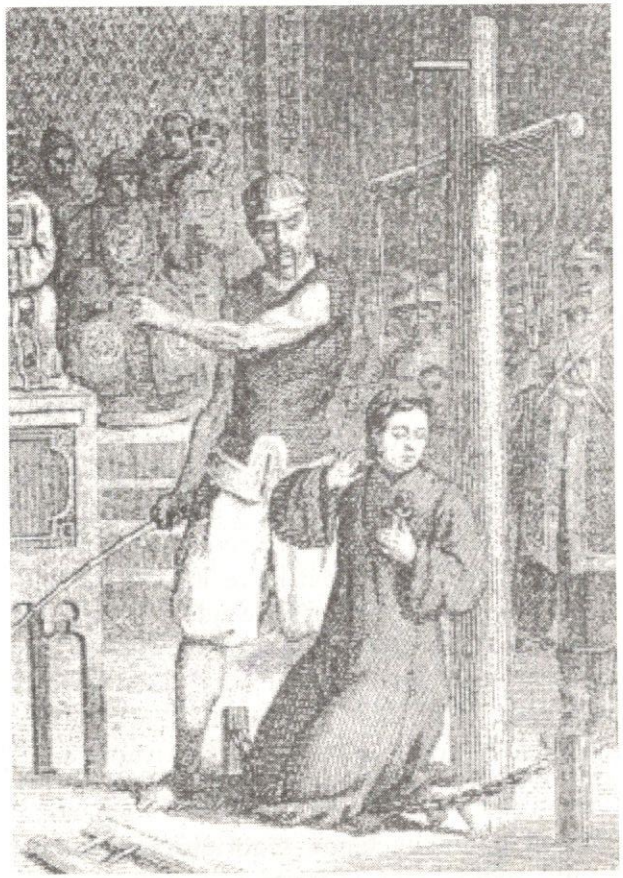

Výsluch
blahoslaveného Jána Gabriela Perboyra
pred vicekráľom.

sa priznal. Keď odmietol, dostal znovu na chrbát viac než 110 úderov. Priviazali ho na koleso a vyzdvihli, za čím nasledoval pád celou váhou na zem. Už bol takmer rozkmásaný, preto ho museli odniesť v koši do cely. Strážcovia s dojatím obdivovali jeho nadľudskú trpezlivosť, najmä pri zvliekaní zakrvaveného odevu.

Pred vicekráľom

Vicekráľ bol hrdý na to, že rozpútal také veľké prenasledovanie kresťanov, čo nedokázali jeho poddaní. Asi v 15 výsluchoch sa snažil zlomiť Jána Gabriela a vynútiť, aby sa poddal. Žiadal ho, aby šliapal po kríži a klaňal sa modle. Vymáhal jeho priznanie k rôznym zločinom. Dal ho na celé hodiny kľačať na reťaz a na porcelánové črepy a nariadil ďalšie údery trstenicou, bambusom a koženým bičom. Nakoniec sa sám vrhol v zúrivosti na svoju obeť. Jeho krutosť bola taká, že ho sami podriadení udali kráľovi, v dôsledku čoho sa konalo vyšetrovanie a neskôr bol zosadený a odsúdený do exilu.

Keď už boli na Jánovi Gabrielovi vyčerpané všetky prostriedky krutosti, vicekráľ ho odsúdil na smrť zaškrtením a 15. júla 1840 poslal o tom správu kráľovi na schválenie.

Posledné mesiace väzby

Po odsúdení na smrť nechali mučeníka už na pokoji a jeho väzenský režim bol voľnejší. P. Rizzolati zorganizoval skupinu kresťanov, ktorí pomáhali uväzneným za vieru. Skontaktovali sa so správcami väzníc a mohli poslať i Jánovi Gabrielovi odev, prikrývky a jedlo. Katechéta Andrej Fong ho smel denne navštevovať. Keď sa náš mučeník trocha zotavil, chcel mať len takú stravu ako ostatní väzni. Jeho čínsky spolubrat P. Yang dostal dovolenie návštevy a udelil mu sviatosti. P. Rizzolati obdržal od neho skrvavený latinský list, adresovaný spolubratom. Ján Gabriel píše: „Okolnosti mi nedovoľujú uvádzať detaily. Môžete sa o nich širšie dozvedieť iným spôsobom. Keď ma predviedli do Kou-Tcheng, zástupca prefekta po celú dobu so mnou dobre zaobchádzal. Tam som mal dva výsluchy. V Siang-Yang-Fou ma vyšetrovali štyri razy. Počas jedného výsluchu som celý poldeň kľačal holými kolenami na reťazi a bol som vytiahnutý na škripec. V Ou-Tchang-Fou mal som vyše 20 výsluchov. Skoro cez všetky ma mučili, lebo som im nechcel povedať to, čo chceli vedieť. Keby som bol hovoril, prenasledovanie by sa rozšírilo v celej krajine. Všetko moje utrpenie bolo jedine pre vieru. V Ou-Tchang-Fou ma bili za to, že som nechcel šliapať po kríži. Neskôr sa dozviete iné podrobnosti. Asi z dvadsiatich kresťanov odpadli dve tretiny, a to verejne zapreli vieru."

Jednému katechétovi, ktorý ho vo väzení navštívil povedal: „Keď sa vrátiš, pozdrav odo mňa všetkých našich kresťanov. Povedz im, aby sa nebáli tohoto prenasledovania, nech majú dôveru v Pána Boha. Ja ich už viac neuvidím, ani oni mňa, pretože určite budem popravený. Som však šťastný, že môžem zomrieť za Krista."

Poprava

V piatok 11. septembra 1840 prišlo do Ou-Tchang-Fou kráľovské potvrdenie rozsudku smrti datované 27. augusta, s okamžitou platnosťou. S Jánom Gabrielom má byť sťatých päť zločincov. Keď ich viedli na popravu, každý si niesol tabuľku s nápisom svojho prečinu. Ján Gabriel tam má tieto slová: „Kiao-fei", čo znamená: „Sektár nepravého náboženstva". Zástup ľudí sa ponáhľa zúčastniť na tomto neobyčajnom divadle.

Náš martýr má šťastný výzor tváre, žiari radosťou, čo každého udivuje. Pri poprave sú prítomní štyria mandaríni ako zástupcovia vicekráľa . Šibenica je už pripravená, je nízka, má tvar kríža.

Ján Gabriel si kľaká smerom na západ k svojej vlasti a rodine. Možno, že sa rozpamätal na vetu, ktorú napísal počas svojho štúdia v Montaubane, keď sa rozhodol, že sa stane misionárom: „Ach, aký je krásny tento kríž, zasadený uprostred pohanskej zeme, a tak často skropený

krvou apoštolov Ježiša Krista..." A tento kríž je teraz jeho krížom, bude naň pripútaný. Niekto z davu zvolal: „Hľa, ako sa modlí, Európan!".

Najprv pred jeho očami sťali piatich zločincov. Potom dozorcovia strhli z neho červenú väzenskú kazajku a šaty, ostali na ňom len čínske spodky. Priviazali ho na nízky kríž tak, že ruky mal preložené dozadu cez priečne rameno a nohy vyzdvihnuté asi 10-15 cm od zeme. Zdalo sa, akoby kľačal. Kat mu dal okolo krku povraz, ktorý dvakrát stiahol pomocou bambusovej palice, ale hneď uvoľnil. Až na tretie silné pritiahnutie povrazu náš mučeník prerušil svoju tichú modlitbu a vydýchol. Potom jeho telo trochu ovislo. Vtedy sa jeden zo strážnikov chcel uistiť o jeho smrti, a preto ho ešte silne kopol do brucha.

Bolo to 11. septembra 1840, v piatok na poludnie.

Vo chvíli jeho smrti sa objavil na oblohe veľký kríž, viditeľný až v Pekingu, na vzdialenosť 1000 kilometrov. O tom hovorili viacerí svedkovia a úkaz priviedol mnohých k obráteniu. Mandaríni a stráž vzali odev a odišli. Telo mučeníka malo ostať do druhého dňa na kríži vystavené zvedavcom a na výstrahu. Jeho tvár bola krásna, akoby živá, bez stopy utrpenia, oči a ústa privreté. Všetci boli ohromení takýmto obrazom, takže jeden mandarín nariadil radšej zahaliť telo plachtou, a tak ho skryť pred očami obdivovateľov.

Katechéta Andrej Fong išiel vyjednávať so strážou, aby mu vydali mŕtve telo, a to za akúkoľvek cenu. V sobotu ráno vložili telo do rakvy a niesli na cintorín. Na ceste sa zastavili na misijnej stanici, aby si odpočinuli. Tam rýchlo vymenili rakvy a jednu naplnenú zemou odniesli na cintorín. Potom Andrej Fong a niekoľkí kresťania dôstojne pripravili telo mučeníka, obliekli ho do sviatočného čínskeho rúcha, zahalili tvár, vložili do peknej rakvy a dôstojne pochovali na kresťanskom cintoríne. Pri obrade z opatrnosti nebol prítomný kňaz. Potom mali podľa zvyku spoločné stretnutie, na ktoré pozvali aj niekoľkých pohanov.

Povesť o svätom živote a smrti P. Perboyra sa rozniesla i medzi pohanov. Svedčili, že keď raz odnášali po vyšetrovaní jeho rozkmásané telo, na druhý deň bolo ako zdravé. Ján Gabriel i po smrti preukázal vďačnosť voči dobrým pohanom, ktorí mu pomáhali, keď bol krajne vyčerpaný vláčením od súdu k súdu. Keď jeho Šimon Cyrénsky, Lieou-Kiou-Lin ťažko ochorel, zjavil sa mu Ján Gabriel a volal ho k sebe. Stav pacienta sa zlepšil, dal sa pokrstiť a o tri dni zomrel.

Dňa 10. novembra 1889 pápež Lev XIII. konal v Ríme slávnosť blahorečenia mučeníka Jána Gabriela Perboyra za prítomnosti jeho brata Jakuba, misijného kňaza a jeho sestry, Dcéry kresťanskej lásky.

Hlavné dáta zo života blahoslaveného Jána Gabriela Perboyra:

Narodenie v Puech - Montgesty	6. 1.1802
Deň krstu	7. 1.1802
Rozhodnutie pre kňazský stav	16. 6.1817
Vstup do Misijnej spoločnosti	27. 12.1818
Príchod do Paríža na teologické štúdiá	január 1821
Menovanie za profesora v Mondidier	september 1823
Kňazská vysviacka v Paríži	23. 9.1826
Profesor veľkého seminára v St. Flour	september 1826
Predstavený seminára v St.Flour	september 1827
Smrť brata Ľudovíta na ceste do Číny	2. 5.1831
Vicerektor seminára v Paríži	september 1832
Povolenie odcestovať do Číny	2. 2.1835
Odchod z mesta Le Havre	21. 3.1835
Príchod do Macao	29. 8.1835
Odchod z Macao do Honanu	19. 12.1835
Príchod do misie v Honane	27. 6.1836
Odchod do Houpe	január 1838
Uväznenie	16. 9.1839
Odsúdenie na smrť	15. 7.1840
Poprava	11. 9.1840
Blahorečenie pápežom Levom XIII.	10. 11.1889

Blahoslavený Ján Gabriel Perboyre
umučený v piatok 11. septembra 1840

Utrpenie Pána Ježiša – utrpenie bl. Jána Gabriela Perboyra

Beatifikačný dekrét z roku 1889 hovorí: „Božská dobrota uštedrila Jánovi Gabrielovi ozajstnú nebeskú útechu a neobyčajnú česť tým, že utrpenie, ktoré znášal, má nápadnú podobnosť mukám nášho Vykupiteľa."

Môžeme to uviesť paralelne:

1) Pán Ježiš hovorí: „Ale krstom mám byť pokrstený a ako mi je úzko, kým sa to nestane" (Lk 12,50)

   – Ján Gabriel sa po celý svoj život túžil stať mučeníkom. Keď ukazoval seminaristom odev P. Cleta, mučeníka, povedal: „Hľa, šaty mučeníka. Aké by to bolo šťastie, keby sme mali jedného dňa taký istý údel!". A podobné prianie vyslovil viackrát.

2) Pán Ježiš nastúpil krížovú cestu po troch rokoch verejnej činnosti.

   – Ján Gabriel tiež účinkoval v misiách 3 roky, a potom nastúpil svoju krížovú cestu.

3) Pán Ježiš v Getsemanskej záhrade zvolal: „Smutná je duša moja až na smrť!"

   – Ján Gabriel prežíval duchovnú bezútešnosť počas troch mesiacov, kedy sa mu zdalo, že ho Boh opustil.

4) Pána Ježiša v agónii posilňoval anjel.

   – Ján Gabriel v „noci viery" dostal posilu, keď sa mu zjavil Kristus na kríži, ktorý ho naplnil hlbokým pokojom.

5) Pána Ježiša zradil Judáš za 30 strieborných.

– Jána Gabriela tiež zradil jeden katechumen za 30 taelov.

6) Pán Ježiš si vybral za spoločníkov utrpenia Petra, Jakuba a Jána.

– Ján Gabriel vo chvíli uväznenia mal troch priateľov: Tomáš mu zostal verný ako Ján, Filip ušiel a starý katechumen ho zaprel ako Peter.

7) Pán Ježiš vo chvíli zajatia zabránil Petrovi vytasiť meč na svoju obranu.

– Ján Gabriel nechcel, aby jeho žiak Tomáš použil násilie v obrane pred vojakmi.

8) Pána Ježiša považovali za zločinca: „Vyšli ste s mečmi a kyjmi ako na zločinca, aby ste ma zajali“ (Mt 26,55).

– Ján Gabriel bol surovo napadnutý a spútaný reťazami ako bandita.

9) Pána Ježiša vliekli od súdu k súdu: pred Kajfáša, Herodesa a Piláta.

– Ján Gabriel bol podobne zavlečený pred civilný, vojenský, kriminálny a ďalšie vyššie súdy.

10) Pánu Ježišovi pomáhal Šimon z Cyrény niesť kríž.

– Ján Gabriel mal dobrého pomocníka v osobe milosrdného a vzdelaného Lieon-Kiou-Lin, ktorý ho sprevádzal a nosil počas dvoch dní.

11) Pána Ježiša fackali, pľuli mu do tváre a rúhali sa mu.

– Ján Gabriel dostal mnoho úderov bičmi, fackali ho, a opľuvali.

12) Pána Ježiša opustili najbližší okrem Panny Márie, Jána a zbožných žien.

– Ján Gabriel trpel i tým, že dve tretiny z jeho spoluväzňov-kresťanov odpadli od viery.

13) Pána Ježiša zaprel Peter.

– Ján Gabriel precítil bolesť nad tým, že jeho starý priateľ a katechéta Ly, zaprel svoju vieru pod nátlakom, ba aj zlorečil.

14) Pána Ježiša obliekli do šarlátového rúcha a poslali s posmechom od Herodesa k Pilátovi.

– Jána Gabriela na rozkaz mandarína odeli do kňazského ornátu, aby sa mu posmievali.

15) Pán Ježiš mlčal pred Pilátom.

– Ján Gabriel keď vyznal svoju vieru, mlčky a s hrdinskou trpezlivosťou znášal trýznenie.

16) Pán Ježiš sa na kríži modlil za svojich katov.

– Ján Gabriel si počas mučenia kľakol a ďakoval Bohu, že smie pre neho trpieť a modlil sa i za svojich prenasledovateľov.

17) Pán Ježiš odpustil kajúcemu lotrovi a uistil ho slovami: „Veru, hovorím ti: Dnes budeš so mnou v raji.“

– Ján Gabriel počas väzenia viackrát rozhrešil rúhačov a odpadlíkov od viery.

18) Pán Ježiš počul rúhanie farizejov a davu: „Ak si Boží Syn, zostúp z kríža!“

– Jána Gabriela vicekráľ podobne vysmieval: „Keď tak trpíš, pros toho svojho Boha, aby ťa vyslobodil z mojich rúk."

19) Pánu Ježišovi na kríži podávali žlč a ocot.

– Ján Gabriel sa tešil utrpeniu, preto sudca myslel, že ani necíti bolesti. Preto mu dal piť teplú krv zabitého psa.

20) Pán Ježiš dostal na posmech tŕňovú korunu.

– Ján Gabriel mal na čele vypálené po čínsky: „Sektár nepravého náboženstva".

21) Pán Ježiš bol ukrižovaný medzi dvoma lotrami.

– Ján Gabriel bol odsúdený a popravený spolu s viacerými zločincami.

22) Pán Ježiš zvolal z kríža: „Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha" (Lk 23,46).

– Ján Gabriel si na mieste popravy kľakol, pozdvihol oči k nebu a odporúčal svoju dušu Bohu.

23) Pán Ježiš videl z kríža, ako si kati delia jeho rúcho.

– Ján Gabriel bol zbavený šiat, ktoré si kati vzali, ale kresťania si ich od nich vykúpili na relikvie spolu s nástrojmi mučenia.

24) Pán Ježiš „trpel za bránou" (Hebr 13,12).

– Ján Gabriel bol popravený mimo mesta pri jazere,kde bolo popravisko.

25) Pán Ježiš bol pribitý na kríž.

– Ján Gabriel bol pripevnený povrazom na kôl podobný krížu a zaškrtený.

26) Pán Ježiš zomrel na kríži v piatok o 3. hodine odpoludnia.

– Ján Gabriel zomrel takisto v piatok, v tú istú hodinu.

27) Pánu Ježišovi rímsky vojak prebodol bok kopijou, čím sa potvrdila jeho smrť.

– Jána Gabriela vojak prudko kopol do brucha, aby sa presvedčil, či je skutočne mŕtvy.

28) Pán Ježiš vzbudil súcit žien, vyznanie viery stotníka a výčitky svedomia u ľudí.

– Ján Gabriel vzbudil podobné účinky u pohanov, ktorí protestovali proti neľudskému zaobchádzaniu pri súde..

29) Pán Ježiš mal pri kríži svoju matku...

– Ján Gabriel mal matku hlbokej viery. Keď sa dozvedela o smrti svojho syna povedala: „Prečo by som nepriniesla Bohu za obeť svoje dieťa ako Panna Mária, ktorá obetovala svojho Syna pre našu spásu!"

30) Pán Ježiš zvíťazil nad smrťou. Tí, čo mali osobitnú zodpovednosť za jeho ukrižovanie, mali smutný koniec života: Herodes a Pilát zomreli biedne vo vyhnanstve, Kajfáš bol tiež zbavený moci a Judáš sa obesil.

– Ján Gabriel, oslávený v nebi, bol povýšený na oltár Cirkvi. Zodpovední za jeho smrť smutne skončili svoj život: hlavný mandarín bol uväznený a obesil sa, krutý vicekráľ bol obžalovaný u kráľa, stratil všetok majetok a skončil vo vyhnanstve. Viacerí boli tiež odsúdení a predčasne zomreli v exile.

31) Pán Ježiš sa po vzkriesení zjavil Petrovi, Márii Magdaléne a jedenástim apoštolom.

– Ján Gabriel sa vo sne ukázal svojmu Šimonovi z Cyrény, pohanovi, smrteľne chorému, ktorý sa potom dal pokrstiť. Ukázal sa tiež iným vierohodným osobám. Pri jeho smrti sa objavil na nebi veľký kríž, ktorý videli ľudia aj na veľkú vzdialenosť.

32) Pán Ježiš po zmŕtvychvstaní vystúpil k svojmu Otcovi.

– Ján Gabriel mal pri poprave rozžiarenú tvár v nádeji a istote, že uvidí živého Boha.

Cesty a pobyt P. Perboyra v južnej Číne

1. Macao: 29.8.1835 príchod k francúzskym lazaristom a pobyt v portugalskom dome. 21.12.1835 vycestovanie do Honanu, jeho prvej misie.
2. Ling ting: zastávka 2 dni.
3. Nangao: zastávka 10 dní.
4. Hai-Chan 17.februára 1836 zastávka na Popolcovú stredu.
5. Tchin-Tcheu: zastávka v rezidencii Msgr. Carpena, apoštol. vikára. Príchod 22. februára, pobyt 2 týždne.

6. Khien-Tchang-Fou: stretnutie s P. Laribom, slávenie Veľkej noci, spoločný odchod.
7. Nan-Tchang-Fou: hlavné mesto regiónu, zastávka 9 dní.
8. Hankeou: spoločná pastoračná činnosť s P. Laribom.
9. Chan-Yan: krátka zastávka.
10. Chin-Men-Tcheou: príchod 7.mája. Stretnutie s P. Rameaux a P. Baldusom, spoločný apoštolát.
11. Ngan-No-Fou: zastávka, pobyt 2 týždne.
12. Kou-Tching-Hien: príchod 26.júna a hneď odchod.
13. Tcha-Yuen-Tcheouw: hlavná misijná rezidencia v kraji Houpe. Pobyt s P. Rameaux a P. Baldusom.
14. Lao-Ho-Keon: zastávka 1 deň.
15. Nan-Yang-Fou: misijná rezidencia v Honane, pobyt od júla 1836 do januára 1838. Tu bol chytený blahoslavený Clet 6.6.1819.
16. Tcha-Yuen-Tcheouw: rezidencia regiónu Houpe: pobyt od januára 1838 do 16.septembra 1839, kedy bol uväznený.
17. Koan-Yn-Tang: prvý výsluch u mandarína.

18. Ou-Tchang-Fou: hlavné mesto regiónu Houpe. Mandaríni a vicekráľ podrobujú Jána Gabriela mnohým výsluchom a mučeniu. 15.júla 1840 odsúdený na smrť. 11. septembra 1840 zomiera na kríži.

19. „Červená hora" - cintorín, západne od mesta Ou-Tchang-Fou, kde bolo pochované telo Jána Gabriela vedľa P. Cleta. Veriaci si hneď začali uctievať ich hroby. Pozostatky oboch mučeníkov previezli do Paríža a uložili v kaplnke generálneho domu Misijnej spoločnosti.

Z myšlienok bl. Jána Gabriela Perboyre:

Ježiš Kristus je veľký učiteľ vedy, on jediný dáva pravé svetlo. Každá veda, ktorá nevychádza od neho a neprivádza k nemu je márna, neužitočná a nebezpečná.

„Potrebné je len jedno", hovorí nám Pán v Evanjeliu. Ale čo je to „jedno potrebné"? Nasledovať ho! Ak sa nepripodobníme Ježišovi Kristovi, nemôžeme byť spasení. Po smrti sa nás nebude nik pýtať, či sme boli múdri, či sme sa vyšvihli na dôležité miesto, či sme si na tomto svete získali priazeň u ľudí, ale budeme sa zodpovedať, či sme sa usilovali poznať a napodobňovať Ježiša Krista. Ak Boh na nás nenájde nijakú črtu božského vzoru, ktorý nám dal, naisto budeme zavrhnutí. Ale ak sme sa usilovali pripodobniť sa mu, budeme oslávení. Ježiš Kristus je vzor vyvolených. Svätí v nebi sú obrazmi vzkrieseného a osláveného Krista, tak ako na zemi boli obrazmi Krista trpiaceho, odvrhnutého a pracujúceho.

Majme stále pred očami Ježiša Krista a neuspokojme sa tým, že si vryjeme do duše jednu-dve črty božského vzoru, ale treba, aby sme si osvojili jeho najvnútornejšie zmýšľanie a snažili sa o potrebné čnosti.

Toto sa usilujme denne obnovovať a dosahovať a nedajme sa premôcť žiadnou únavou a nechuťou.

Misijná spoločnosť svätého Vincenta de Paul (vincentíni – lazaristi)

Začiatok Misijnej spoločnosti spadá do ťažkých pokoncilových rokov 16. storočia (Tridentský koncil 1545-1563). Vincent de Paul ako mladý kňaz pod múdrym vedením svojho prvého duchovného vodcu P. Berulla čoskoro pochopil, že s nápravou a obnovou Cirkvi treba začať ihneď. Viedli ho k tomu aj osobné skúsenosti. Videl nedbalosť a ľahostajnosť duchovných, nevedomosť dedinčanov, množstvo žobrákov, uvoľnenosť mravov, zanedbané a opustené deti. Preto v roku 1625 zakladá Misijnú spoločnosť, ktorú tvoria kňazi a bratia. Potvrdil ju pápež Urban VIII. roku 1633.

Svätý Vincent rozvinul veľa aktivít. Zakladal Bratstvá milosrdenstva, nemocnice, sirotince, organizoval materiálnu a finančnú pomoc pre kraje spustošené vojnou. Je tiež spoluzakladateľom Spoločnosti dcér kresťanskej lásky (sestry vincentky), ktoré spolupracujú na sociálnych dielach. Svojich prvých misionárov začal posielať do Afriky.

Misijná spoločnosť sa podiela na duchovnej obnove kléru a ľudu. Svätý Vincent si našiel čas na „Utorkové konferencie“ (duchovná obnova pre kňazov), ktoré sa rozšírili a tešili veľkej obľube. Z nich vzišlo mnoho osobností cirkevného života.

Po vzniku prvej ČSR prišli na Slovensko traja misionári, ktorí pod vedením P. Jozefa Danielika CM, otvorili prvý dom v Ladcoch v roku 1929. V roku 1935 už mali noviciát v Banskej Bystrici. Kňazi Misijnej spoločnosti pracovali v seminároch, viedli duchovné cvičenia pre kňazov, rehoľníkov, laikov a ľudové misie. Starali sa o duchovnú formáciu sestier vincentiek. Táto činnosť bola násilne prerušená zásahom štátnej moci na jar roku 1950.

V dnešnej dobe sa Misijná spoločnosť zameriava popri sebaposväcovaní zvlášť na tieto činnosti:

- ľudové misie, duchovné cvičenia a obnovy pre laikov, rehoľné sestry a kňazov
- zahraničná misijná činnosť
- duchovná služba v diecéznych seminároch
- prednášanie na teologických fakultách
- farská pastorácia
- duchovná služba v nemocniciach a väzniciach
- duchovné vedenie sestier Vincentiek a laických vincentských hnutí

Vďaka Pánu Bohu za aktuálny dynamický rozvoj Misijnej spoločnosti na Slovensku, o čom svedčí aj pomerne veľký počet kandidátov.

Ako sa stať kňazom alebo bratom Misijnej spoločnosti svätého Vincenta de Paul?

Tí, čo cítia povolanie, prechádzajú formáciou počas noviciátu, ktorý trvá 12 mesiacov. Potom nasledujú potrebné teologické štúdiá podľa toho, či sa kandidáti pripravujú na kňazstvo alebo na povolanie brata.

Kontaktná adresa:
Misijná spoločnosť
svätého Vincenta de Paul
Včelárska 8
821 05 Bratislava
☎ (fax) 07 / 29 38 62

Modlitba bl. Jána Gabriela

Božský Spasiteľu, urob vo svojej všemohúcnosti a milosrdenstve, aby som sa úplne premenil v teba. Daj, nech moje ruky, moje nohy a moje ústa sú ako tvoje. Všetky moje zmysly a celé telo nech slúžia iba na tvoju oslavu. Premeň moje srdce, pamäť a rozum so všetkými schopnosťami, aby moje skutky boli podobné tvojim. Kiež Nebeský Otec povie aj o mne: „Ja som ťa dnes splodil. Hľa toto je môj milovaný syn...“

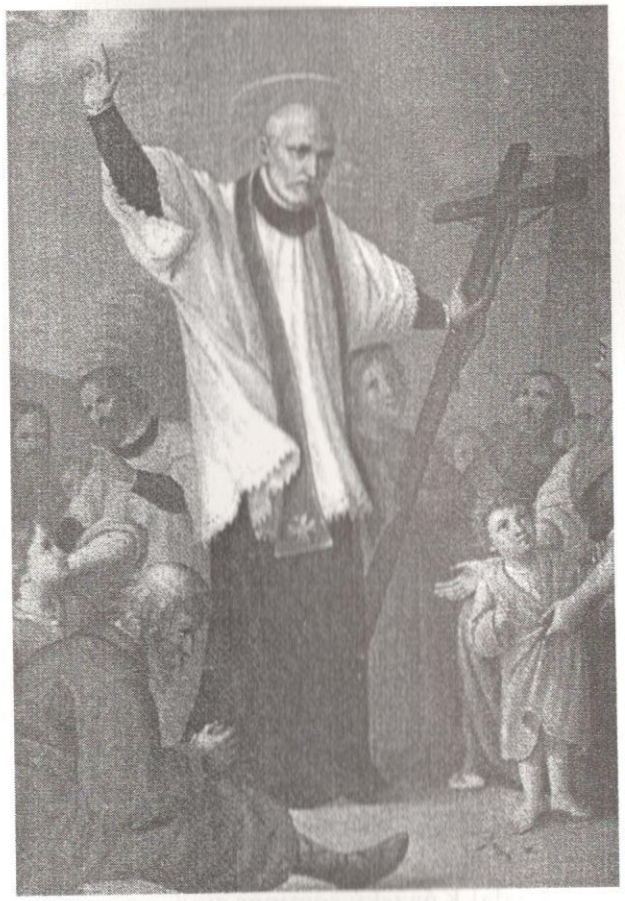

Spasiteľ našich duší, svetlo sveta, osvieť náš rozum, aby sme mohli počúvať, chápať a prijímať do srdca pravdy tvojho Slova. Ty si založil spoločnosť, ktorá chce verne slúžiť tvojmu slovu. Vytvor si z nás nástroje v svojej ruke a daj, aby všetko, čo budeme robiť pre našich blížnych bolo poznačené láskou, poníženosťou a jednoduchosťou.
(Modlitba svätého Vincenta)